

Hoofdstuk 1

Het begon allemaal op een avond in augustus. Op het eerste gezicht was het een avond zoals zo veel zomeravonden. Hij had zojuist zijn eerste orgelles na de zomervakantie gehad, en ook dat was niet echt noemenswaardig. Sterker nog, hoewel orgelspelen zijn grote liefhebberij was, hield hij dat liever voor zich. Het besepte maar al te goed dat zijn hobby niet echt iets was om indruk mee te maken bij zijn klasgenoten.

Terwijl hij naar huis fietste, neuriede hij zacht de melodie van het muziekstuk dat hij voor de volgende keer had opgekregen. Prachtig orgel had die leraar van hem ... Hauptwerk, met een stuk of vier beroemde orgels in het geheugen. De Laurens van Rotterdam, de Bovenkerk Kampen ... Hij had pas eens opgezocht wat die samplesets kostten. Man, wat een bedragen! Op zich wel logisch natuurlijk, het moest vast een enorm werk zijn om al die registers noot voor noot op te nemen, te samplen, te bewerken en wie weet wat nog meer. Jammer dat zijn ouders niet zo veel geld hadden om ook zo'n orgel aan te schaffen. Nu moest hij het met een analoog apparaat uit het jaar nul in zo'n ouderwets donkere kast en met van ouderdom vergeelde plastic toetsen doen. Sommige registers knetterden letterlijk als ze contact maakten en regelmatig kostte het hem moeite om bepaalde stemmen überhaupt aan te krijgen. Het zou hem niet verbazen als daar

nog eens brand van zou komen. Maar nee, volgens zijn vader kon het er nog prima mee door, een spuitje contactspray zou wonderen doen. Alleen vertelde hij er dan nooit bij wanneer hij dat spuitje zou gaan gebruiken. Maar goed, gelukkig kon hij weer een heel seizoen lessen bij meneer Scheele tegemoetzien. Hij haalde nog een keer diep adem en neuriede verder.

Het was een prachtige zomeravond, de zon zakte als een rode bal weg achter een bomenrij in de verte. Jammer dat de dagen alweer korter werden. Over een maandje zou hij rond deze tijd in het donker uit orgellessen naar huis moeten fietsen. En daar zag hij nu al tegenop. Het kon hier tussen de weilanden akelig donker zijn. Niet dat hij echt bang was in het donker, maar hij hield er gewoon niet van. Gek eigenlijk, dat het simpele feit of het ergens licht of donker was, zo veel verschil kon maken bij hoe je iets beleefde. Nu het nog licht was, kon hij gewoon fijn genieten van dit fietstochtje. Maar straks in het donker ... het was net alsof de natuur dan ook andere geluiden maakte. Dan kreeg deze mooie omgeving soms ineens iets sinisters, vooral als er in de vroege avond van die slierterige flarden mist vanaf de weilanden over het fietspad hingen. Van die nare koude nevel ...

Hij moest dan altijd denken aan die enge verhalen die meester Van Dalen uit groep 6 tijdens de geschiedenislessen over de middeleeuwen verteld had. Vooral die over heksen en witte wieven. Niet dat die bestonden natuurlijk, maar hij herinnerde zich die verhalen nog goed. Man, wat kon die meester vertellen! Alsof hij er zelf bij was geweest. Hoe

ging dat ene verhaal ook alweer, over de Lochemse Berg? Hij was er een jaar of wat geleden nog geweest, toen ze er met het gezin in de buurt op vakantie waren. Hij dacht even terug aan dat bezoek. Er was boven op die berg een kuil, de Witte Wievenkuil. Over die kuil had de meester dat verhaal verteld. 't Ging over een rijke boer met veel land, die een knappe dochter had die Johanna heette. Die Johanna had een oogje op ene Albert, maar ja, dat was een zoon van een arm keuterboertje. De rijke boer vond die Albert uiteraard maar niets en had een welgestelde boerenzoon voor z'n knappe dochter uitgezocht. Hendrik heette die kerel. Toen Albert om de hand van Johanna kwam vragen, had die rijke boer hem lachend weggestuurd. Verdrietig om deze afwijzing reed Albert 's avonds de berg op en raakte de weg kwijt. Onverwacht waren er witte gedaanten opgedoken, die Albert inclusief paard zomaar hadden opgepakt en 180 graden hadden omgedraaid. Pas toen zag Albert de afgrond van de Witte Wievenkuil, waar hij bijna in was gestort. Als dank bracht Albert de volgende dag een zelfgebakken koek naar de kuil en liet die daar achter. Knappe Johanna vond ondertussen die rijke Hendrik helemaal niks. Wat haar vader ook zei, haar liefde ging uit naar Albert. Toen stelde haar vader voor die beide jongemannen een proef te laten afleggen. In het nachtelijk duister moesten ze naar de Witte Wievenkuil rijden en daar een ijzeren haarspit inwerpen met de woorden: Witte wieven wit, hier breng ik *oe het spit*. Wie het eerst terug was, zou Johanna als vrouw krijgen. Rijke Hendrik had natuurlijk het snelste paard, maar werd bang in het donkere bos. Hij gooide het spit in de struiken en reed in

galop naar huis. Albert, gedreven door de liefde, reed zonder aarzeling naar de kuil, wierp het haarspit erin en riep: Witte wieven wit, hier breng ik *oe het spit*. Krijsend kwamen de witte wieven tevoorschijn en achtervolgden Albert. Een van hen had het spit opgevangen en zat Albert zo dicht op de hielen, dat hij haar hete adem in zijn nek voelde. Die arme kerel had z'n paard tot het uiterste opgezweept om dat wief voor te blijven. Johanna had ondertussen een lamp op de deel gezet en stond gespannen op Albert te wachten. Zodra die de deel op reed, gooide ze snel de deur achter hem dicht, vlak voor het witte wief. Deze gooide van woede het spit achter Albert aan. Trillend bleef het steken in de deur. Albert en Johanna omarmden elkaar en trouwden in het voorjaar. De volgende dag lag op de stoep van de boerderij een haarspit op een schotel, net als waar de koek op had gelegen. Haarspit én schotel waren van goud! De Witte Wieven bleken Albert en Johanna goedgezind en ze leefden nog lang en gelukkig.

Man, wat had de klas geluisterd naar dat verhaal! Muisstil was het geweest. Die meester kon ook zo supergoed vertellen. Jammer dat die geschiedenisleraar die hij nu had, zo saai les gaf. Hij snapte dat echt niet ... Als je zo'n vak gaf, moest je toch op z'n minst van verhalen vertellen houden? Daar zouden ze bij het begin van de opleiding een soort test voor moeten bedenken. Een 'kun-jij-een-goed-verhaal-vertellen-examen' of zoiets. Maar nee, die kerel had het alleen maar over jaartallen, tijdlijnen en dat soort saai gedoe.

Oeps, hij moest wel opletten, hier zat een slecht stuk in de weg. Hij ontweek maar net een kuil in het asfalt, en keek

opnieuw genietend om zich heen. Hij snoof de avondlucht diep zijn longen in. Gelukkig geen witte wieven vanavond, maar heerlijk zomerweer.